

Levende standbeelden op het Van Heekplein. De lokale marktmeester bedacht 'speelregels' voor muzikanten die de markthandel in de weg zaten

minimaal 200 meter verplaatsen. De gebruikte plek moet een half uur onbezet blijven.

'Ah, daar hoor je er een,' zegt Van der Vloet. Tussen het lawaai van scooters en pratende mensen door is in de verte het geluid van een accordeon te horen. In de Kalandersstraat bespeelt een man naast de HEMA z'n instrument. De regels werpen hun vruchten af, want de man lijkt vandaag, naast wat levende standbeelden op het Van Heekplein, de enige straatmuzikant in het centrum te zijn.

De speelregels zijn oorspronkelijk een idee van marktmeester Marcel Abels. 'Als je er langsloopt, is die muziek misschien leuk, maar als je er de hele dag naast staat, is dat niet prettig. Het zijn bovendien vaak niet de meest begenadigde artiesten,' zegt Abels. Marktlieden en winkeliers konden door het lawaai hun klanten niet goed verstaan en klaagden bij Abels over de herrie. Hij maakte vervolgens afspraken met de muzikanten, die inmiddels voor het hele centrum gelden. 'Als je het probleem rustig uitlegt, werken ze gewoon mee.'

Marktkoopman Sietze Herder (52) is tevreden. Hij staat elke dinsdag en zaterdag op het Van Heekplein met zijn Sokshop. 'Ik erger me mateloos aan die trekzakken. Vroeger stond er soms even een, dat was nog wel

leuk, maar nu stonden ze soms in een groepje van 10 tot 5 uur naast mijn stand. De marktmeester stuurt ze nu gelukkig weg als ze te lang spelen.' De muziek zorgt er volgens hem ook voor dat klanten langs zijn handelswaar lopen. 'Het leidt af en dan kijken ze niet naar mijn kraam.'

Dat is het probleem met de straatmuziek: de een wordt er horendol van, een ander vindt het sfeervol. Dit laatste geldt voor passant Jacqueline van den Nieuwboer (39). Volgens haar maakt de muziek juist iets moois los. 'Je

'Ik erger me mateloos aan die trekzakken. Ze staan de hele dag naast mijn stand'

ziet opa's ineens een dansje maken met hun kleinkinderen. Dat is toch geweldig? En we moeten niet vergeten dat die mensen daar niet voor hun lol spelen,' zegt ze.

Ze lijkt gelijk te hebben. De man in de Kalandersstraat is een Roemeen die vrijwel geen Nederlands spreekt. Hij is een jaar of veertig, heeft een gebruikt gezicht met stoppelbaard en draagt een trui en bodywarmer. Achter hem staat een koffertje op wieljes

om zijn accordeon en krukje in te vervoeren. Met handen en voeten legt hij uit dat hij met vier andere muzikanten in een huis in Hengelo woont. Drie maanden speelt hij in de regio, dan keert hij terug naar huis. Met het verdiende geld betaalt de man de opleiding van z'n kinderen in Roemenië. De opbrengst na een ochtend spelen? 3 euro. Ja, erg weinig, vindt hij. En de regels? Onverschillig haalt de Roemeen z'n schouders op.

De testfase van de spelregelkaart is nu halverwege. De overlast en het aantal straatmuzikanten zijn veel minder geworden. 'Ik denk dat het idee van "regels" de eerste groep muzikanten heeft verjaagd naar andere steden,' zegt gemeenteraadslid Peter van der Vloet. Binnenkort wordt ook de hulp van burgers en winkeliers ingeroepen met het verzoek een stadsnacht te bellen als iemand te lang speelt. Die vraagt de muzikant vervolgens om te verhuizen. Dennis Bouwman: 'Dan ligt de handhaving deels bij de burgers.' Bouwman is benieuwd hoe de regels zich zullen houden in het toeristenseizoen. 'Als ze dan toch niet blijken te werken, hebben we een vergunningstelsel of verbod achter de hand.' Volgens Van der Vloet is dat niet nodig. 'De speelregels werken. Anders hadden we met het mooie weer van de laatste tijd wel meer overlast gehad.'